

İletişim Teknolojileri Politikaları ve Türkiye: Küresel Medya Yönetimi Çağında Ulus Devlet*

Serhat Kaymas**

Giriş

Bu çalışma; neo-liberalizmin ulus devlet üzerindeki “tahribatını”, yeni medya ve iletişim teknolojileri politikaları içerisinde bakarak okumayı amaçlamıştır. Neo-liberal politikalar eşliğinde, medya politikaları bir dizi küresel güç merkezinde üretilmekte, iletişim ve enformasyon politikaları ise ticari antlaşmaların önemli bir unsuruna dönüştürülmektedir. Kapitalist sermaye birikimindeki değişime koşut olarak hazırlanan politikalar, gelişmekte olan ülkeleri ulus-ötesi sermayeye karşı daha da bir kırılğan hale getirmekte, emperyalizm bu kez de enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında, ancak farklı biçimler altında, yeniden üretilmektedir. Neo-liberalizmin hegemonya uğrakları içerisinde bakıldığında, söz konusu tespitler Türkiye özelinde daha da bir anlamlıdır. Küresel kapitalizme, devletin zora dayalı araçlarının gözetiminde ve yerli sermayesinin “tarihsel blok” olarak geliştirdiği bir dizi ittifak ile eklenilen Türkiye, enformasyon sektöründe yenilik yaratma ve yönetmesi bir yana, söz konusu alanda politika üretme iktidarını dahi kaybetmiştir. O kadar ki, Avrupa Birliği’ne uyum politikaları çerçevesinde, 2005 yılında Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi’ni özelleştiren Türkiye’nin ulusal enformasyon alt yapısını dahi kaybettiği belirtilmelidir. Bu çalışma, eleştirel ekonomi politik yaklaşımın izinden, Türkiye’nin iletişim teknolojileri politikalarını sorgulamakta ve gelişmesi engellenen bir ülkenin tarihini, bir dizi neo-liberal politika belgesi içinden okumakta ve “Türkiye, iletişim teknolojileri ve enformasyon sektöründe niçin geride bırakılmıştır” sorusuna yanıt aramaktadır.

Enformasyon Politikaları Genel Çerçevesi: Kamusal İletişimin Piyasalaştırılmasına Doğru

Enformasyon ve iletişim teknolojileri alanını, gelişmiş ülkelerle gelişmekte olan ülkeler arasındaki farkın kapanacağı, yeni istihdam alanlarının oluşacağı, demokrasinin daha da bir güçleneceği gibi, bir dizi ütopyacı değer üzerinden tanımlayan neo-liberalizmin, “iflasını”, bu alandaki politikaları üzerinden değerlendirmek olasıdır. Richard Collins’in (2006: 337) belirlediği gibi; yeni enformasyon ve iletişim teknolojilerinin yönetilebilirliğine dair üç önemli hatada da, neo-liberal politikaların yansımalarını gözlenir. Richard Collins, iletişim teknolojileri politikalarındaki “yaygın hataları” şöyle açıklar: İlk hata kamu politikaları alanına egemendir ve enformasyon ve iletişim teknolojilerinin “en iyi koşullarda ancak

* Bu çalışma, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi tarafından düzenlenen “**The Second International Conference on New Media and Interactivity**” kongresinde sunulan; **Küresel Medya Yönetimi Çağında Ulus Devlet: Yeni Medya, İletişim Politikalarında Paradigma Değişimi ve Bir Model Olarak Türkiye** isimli çalışmanın, eleştiriler doğrultusunda, yeniden değerlendirilmiş biçimini oluşturmaktadır. Bununla birlikte, her iki çalışmanın varsayımları ve yöntemlerinde önemli farklılıklar bulunmaktadır.

** *Hacettepe Üniversitesi Meslek Yüksekokulu*

Beytepe Kampüsü, Beytepe / Ankara.

E-mail: serhatkaymas@hotmail.com

serbest pazar” kararlarıyla yönetilebileceği iddiasını taşımaktadır. İkinci hata, akademik çalışmalara egemendir, yeni medya ve iletişim teknolojilerinin ancak “ağ yönetimi” ve “kendi kendini düzenleme” (*self regulation*) ile yönetilebileceği düşüncesini taşır. Üçüncü hata ise, internetin geleneksel medyadan (özellikle yayıncılık ve telekomünikasyon alanları) farklı bir yönetim içinde olması gerektiğini savunmaktadır¹. Ancak bütün bu hataların dayandığı varsayımlar, kendi içerisinde dahi, iki önemli çelişkiyi bir arada barındırmaktadır. François Bar ve Christian Sandvig’in (2008: 532) belirlediği gibi; ilk çelişki “özgürleşen” pazarların aslında daha az değil daha çok düzenlemeye ihtiyaç duymasıdır. İkinci çelişki ise; Türkiye özelinde de gözlemlendiği gibi iletişim teknolojilerine sahip olmayı amaçlayan sermaye gruplarının “özelleştirme” ve “deregülasyon” taleplerine rağmen, düzenlenmiş bir rekabeti içermemesi nedeniyle beklenen faydanın sağlanamamasıdır. O kadar ki, yeni medya ve iletişim teknolojileri alanı tam da küresel bir medya yönetimine eşlik eden bir dizi gücün belirleyici olduğu bir yeniden yapılanma dönemini izlemektedir. Bu bağlamda; enformasyon sektörünün ticari kurallar ve aşılması gereken coğrafi sınırlar düzleminde yeniden düzenleyen uluslar arası bir dizi anlaşmanın (WHO, GATT, GATS, NAFTA, TRIPS vb) etkisi altında, kapitalist sermaye birikiminin değişen doğasına koşut olarak belirlenmesi ilk adımı oluşturmaktadır (Törenli, 2005: 12). Küresel kapitalist sermaye ile yeniden yapılanan ulus devletin ortaklaşa yürüyüşünün ikinci adımı; İngiltere’de “Ofcom”, İtalya’da “Agcom” örneklerinde gözlemlendiği gibi sosyal veya kamusal yararlılardan daha çok ekonomik çıkarlar üzerine temellenen (dirilen) bir dizi düzenleyici otoritenin kurulması ile (Livingstone, Lunt ve Miller, 2007: 67) enformasyon sektörünün yeniden biçimlendirmesi olarak atılmaktadır. Küresel ölçekte yeniden yapılanma ihtiyacı içindeki Çok Uluslu Şirketler ile Dünya Ticaret Örgütü’nün (WTO) hegemonyası ise (Winseck, 2002:393), üstü örtülü bir devletsizleştirmeyi tanımlayan önemli bir diğer unsur olarak öne çıkmaktadır. Enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında, özellikle vahşi kapitalizme yönelen neo liberalizmin 1980’li yıllardan itibaren yeniden yapılanmasıyla, küresel medya yönetimine geçildiği yaygın olarak görülür (Puppis, 2008: 126; Raboy, 2007: 7; Winseck, 2002: 795). Böylesi bir değerlendirme, enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında giderek üstü örtülü bir devletsizleştirmenin altını daha da belirginleştirir.

Yeni Medya Politikalarında Küresel Sermaye ve Üstü Örtük Devletsizleştirme

Enformasyon ve iletişim teknolojilerinde, gelişmekte olan ülkeler için, süregiden üstü örtülü devletsizleştirme aslında temellerini enformasyon politikalarındaki değişimden almaktadır. Ken Ducatel’e göre; enformasyon politikalarının ilk dönemi, iletişim ve enformasyon kaynaklarının ülkeler arasındaki paylaşımını ve enformasyon toplumuna geçiş sürecindeki politika belgeleri ve inisiyatifleri ile oluşturulmuşken, ikinci dönemi piyasayı geniş bir devlet desteği ile besleyen politikalarla temsil edilmektedir (Ducatel, 1998: 121’den aktaran Başaran, 2004: 9). Gelişmekte olan ülkeler için bir dizi değişim talebinin tam da böylesi bir dönem içerisinde oluşturulduğu gözlenir. Buna göre; piyasa söz konusu sektördeki öncülüğü üstlenmektedir. Devlet ise, bir dizi örneğinde daha da bir açığa çıktığı gibi, kapitalist sermaye birikimindeki değişime koşut olarak bir “biçim” değişimi yaşama pahasına piyasayı destekleyecektir. Gerçekten de, ikinci dönem içerisindeki politikalar içerisinde bakıldığında, gelişmekte olan devletlerin sözde serbestleşme ve özgürleşme söylemleriyle, özelleştirmeler, kamusal iletişimin piyasalaştırılması, sermayenin hegemonyasına açık bir iletişim düzeni gibi temel bir değişime zorlandığı gözlenmektedir. Victor Picard’a göre (2007: 122); yeni medya ve iletişim politikalarının küresel sorunlar olarak düşünülmesini sağlayan ilk politika belgeleri Yeni Dünya İletişim ve Enformasyon Düzeni içerisinde ortaya çıkmıştır. 1970’ler boyunca küresel olarak geliştirilen “uydu” politikaları, küresel sermayenin ulus devlete nasıl da yansdığına dair anlamlı bir dizi örneği daha da bir açığa çıkartmaktadır. Yeni Dünya İletişim

Düzeni, her ne kadar, soğuk savaş döneminin koşullarını yansıtsa da bir yanını Amerika Birleşik Devletleri ve müttefiklerinin, diğer yanını 1970–1980 yılları arasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ile emperyalist güçlerin hegemonyasından 1970’li yıllarda kurtulan yeni bağımsız devletlerinⁱⁱ oluşturduğu “denge” politikası içinden kurulmuştur. Ancak, tam da böylesi bir yapılanma içerisinde, ulusal politikalar içerisinde bir medya düzenlemesi yerine küresel medya yönetimine doğru anlamlı bir gelişme dizgesinin ilk adımlarını oluşturmaktadır. O kadar ki, sözü edilen dönem boyunca, Unesco’nun “Yeni Dünya Enformasyon ve İletişim Düzeni” (NWICO), Birleşmiş Milletler’in “Yeni Uluslararası Ekonomik Düzen” (NIEO) projesinin dışında karşılık bulamamıştır. Her iki projede de serbest ve dengeli bir iletişim ve ekonomik düzenin oluşması için özerk ulus devletlere duyulan ihtiyaç vurgulanmaktayken, Amerika Birleşik Devletleri’nin 1980’li yıllardan itibaren iletişim politikaları bağlamındaki yol haritasını, Birleşik Devletler Başkanı Ronald Reagan’ın “Yeni Dünya Düzeni” (NWO) politikası oluşturmuştur. Böylesi bir yapılanma ise, kapitalizmin de yeni dönemine işaret etmektedir. Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa Birliği’nce gerçekleştirilen bir dizi politika belgesi içerisinde de, üstü örtülü devletsizleştirmeyi, okumak olasıdır.

Üstü Örtük Devletsizleştirmeyi İki Yaklaşım İçerisinden Okumak: Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa Birliği’nde Yeni Medya ve İletişim Politikaları

Dan Schiller’in (1999: 33) “Dijital Kapitalizm” olarak isimlendirdiği süreç, ne tek başına teknolojik ne de ekonomik bir gelişmeye işaret eder. Aksine, kapitalist sermaye birikim modelinin son evresini oluşturan enformasyona dayalı kapitalizm, tam da ulus devletlerin siyasal müdahalelerinin sonuçlarını yansıtır. O kadar ki, medyanın ulusal olarak düzenlenmesinden, küresel medya yönetimine doğru bir evrim küresel sermayenin bekçisi olarak ulus devlet anlayışına yol açmıştır. Oliver Boyd Barrett’in (2006: 24), Amerika Birleşik Devletleri’nin “Yeni Uluslararası Ekonomik Düzen” (NIEO) ve “Yeni Dünya Enformasyon ve İletişim Düzeni” (NWICO) politikalarının “destekleyicisi” olarak gördüğü Unesco’dan ayrılması ve yine 1984 yılında, tekelci nitelik gösteren, AT&T kartelini parçalaması küresel kapitalizm ve kapitalist sermaye birikim koşulları hegemonyasında bir ulus devleti nasıl da ürettiğine dair bir dizi anlamlı örneği birbiri ardına sunmaktadır. Amerika Birleşik Devletleri’nin, 1982 yılında yürürlüğe aldığı “Uzlaşma Kararı” (*Consent Decree*) ile başlayan ve Amerika Birleşik Devletleri’nde tekelci bir nitelik gösteren AT&T’nin (*American Telegraph and Telephone Company*) 1984 yılında yedi ayrı şirkete bölünmesiyle tamamlanan sözde “anti – tekelci” yapılanma, her ne kadar, serbestleşme ve pazarda demokratikleşme söylemleriyle kurgulanmıştır. Ancak, tam aksine, uluslararası telekomünikasyon hizmetlerinin yapı ve işleyişini etkilemiş, söz konusu yeniden yapılanma içerisinde o güne değin ulusal ancak tekelci kamusal telekom işleticileri giderek ulus ötesi sermaye grupları olarak ulus devlet sınırlarının ötesine yayılmıştırⁱⁱⁱ. Kapitalizmin yeni dönemi, her ne kadar ortak amaçlara hizmet etse de, Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa’da birbirinden farklı tınılar taşır.

Avrupa Birliği ve Neo Liberal Hegemonya: Avrupahlaştırılmış Bir Liberalleşme Programı olarak Enformasyon Politikaları

Volker Schneier (1997: 340), Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa Birliği’nin, enformasyon ve iletişim teknolojileri politikalarının, aynı amaçlara yönelse ve benzeri stratejileri izliyor görülse de, önemli unsurlarda farklılaştıklarını belirlemiştir. Enformasyon toplumu özelinde belirginleşen söz konusu farklılıkların nedeni, Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa Birliği ülkelerinde, yeni medya ve enformasyon politikalarına dair gündemin hükümetler tarafından

ele alınış biçiminden kaynaklanmaktadır. Ancak bununla birlikte söz konusu süreç, Amerika Birleşik Devletleri'nde yalnızca bir iç politika kararı olarak değerlendirilebilmesine rağmen Avrupa Birliği ülkelerinde enformasyon toplumu kararlarının bir yandan Avrupa Birliği gibi ulus üstü bir örgütlenme düzeyinde öte yandan uluslararası siyasal baskılara karşı bir tepki olarak biçimlendirilmesidir. Böylesi bir yapılanma ise, yeni medya ve bileşenlerinin yönetilebilirliğine dair bir dizi politikanın farklı yöntemler izlenerek alınmasına yol açmıştır. Louise Cooke'un (2007: 366) belirttiği gibi, yeni medya ve iletişim teknolojileri alanında Avrupa Birliği'nin gündemini, aslında daha çok ulus-devletlerin aşılması olarak da okunabilecek olan, iki ana başlık oluşturmaktadır. Politika belgelerine yansıyan ilk başlık; Avrupa enformasyon teknoloji ürünlerinin rekabeti üzerine geliştirilen yeni medya ve enformasyon teknolojileri politikalarıdır. İkinci başlık ise, Avrupa enformasyon toplumunun oluşturulmasına yönelik olarak bir dizi politika belgesinin ortak bir "Avrupa Enformasyon Toplumu" adına uygulamaya konulmasıdır. 1994 yılındaki "Bangemann Raporu" tam da ortak bir enformasyon toplumu beklentisini yansıtmaktadır. Ancak, Avrupa Birliği'nin henüz başlangıç dönemindeki politika belgeleri içinden bakıldığında, Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa Birliği'nin birbirini izleyen ortak bir yürüyüşün adımlarını attıkları daha da bir açığa çıkmaktadır. Öyle ki, Bangemann Raporu; Avrupa enformasyon toplumunun oluşturulmasının sosyal uyum ve toplumsal refahın gerçekleştirilmesinde önemli açılımlara sahip olacağını belirtmişti. Ancak; böylesi bir toplumsal gelişme için enformasyonun pazar koşullarında üretilmesi, serbest pazar koşulları ile ekonomik gelişmenin sağlanması ve telekomünikasyon sektöründe liberal politikaların izlenmesi, daha da somut ifade ile özelleştirme politikalarının uygulanması gerektiğini ön koşullar olarak sıralamıştır. Avrupa Komisyonu'nun 1996 yılından itibaren genelde iletişim politikaları alanında izlediği genel çerçevenin, bu tarihten sonra, internet ve yeni medya özelinde de yeniden üretilmesi dikkat çekmektedir. Ancak, Avrupa Birliği yeni medya ve iletişim teknolojilerindeki yol haritasını iki başlık altında irdelemek bütün bir genel çerçeveyi anlamlandırmak adına önemli olduğu belirtilmelidir. İlk başlık, Avrupa Birliği'nin "içerik" ve "erişim" politikaları olarak görülmelidir. İkinci başlığı ise, iletişimin ekonomi politiğine duyarlı bir çerçeve oluşturabilme amacıyla ağ ekonomisine dair bir çerçeve içerisinden "kendi – kendisini yönetim" ve "ulus üstü müdahale" içinden okumak gerekmektedir. Ancak, belirtilmelidir ki, Avrupa Birliği yeni medya ve iletişim politikaları Amerika Birleşik Devletleri'ni gecikmeli izlemekte ve internet özelinde de gözlendiği gibi; Avrupa Birliği, Amerika Birleşik Devletleri'nde izlenen politikaları, farklı amaçlara yönelik olsa da, yeniden üretmektedir. Ancak, Avrupa Birliği ülkelerinin politika üretme iktidarını daha çok Avrupa Birliği'ne aktarmaları dikkat çekmektedir. Buna rağmen Avrupa Birliği üyeleri; bir dizi nedenle iç politikalarının yerine Birlik tarafından dayatılan politikaları, her ne kadar uygulama hızları değişkenlik gösterse de, izlemeye dair bir eğilime sahiptir. Charleswood'a göre (aktaran Cooke, 2007: 367) göre, üye devletlerin yeni medya ve iletişim teknolojileri alanındaki ulusal politikaları yerine Birlik politikalarını bekleme nedenleri şöyle açıklanabilir: a) Sermaye gruplarının, var olan haklarına yönelik tehdit algılamalarından kaynaklanan direniş; b) Ulusal hükümetlerin, online eylemlerin denetlenmesiyle özerkliklerini kaybetme korkusu; c) İnternet ve bileşenlerinin özellikle yasa koyucular başta olmak üzere sosyal normlar üzerindeki etkilerinin teknolojik boyutları üzerindeki algılama eksikliği; d) Ulusal hükümetlerin ve yasa koyucu mekanizmaların, internet ve bileşeni olan yeni kitle iletişim araçlarının, teknolojik hızı karşısında düzenleyebiliç kontrol mekanizmalarına sahip olamaması, teknik gelişmeler ve sosyal yansımaları üzerine yeterince hazırlıklı olunamaması.

Avrupa Birliği üye ülkelerinin, yeni medya ve iletişim politikaları alanındaki politika üretme iktidarını, üstelik henüz başlangıcından itibaren, Avrupa Birliği'ne devretmelerinin art alanını oluşturmaktadır. Üstelik böylesi bir yeniden yapılanmanın, kapitalizmin yeni birikim

koşullarına koşut olarak bizzat Avrupa Birliği tarafından dayatıldığı gözlenmektedir. Örneğin, Seamus Simpson (2005: 51), Avrupa Birliği üye ülkelerinin, özellikle 1998 yılındaki telekomünikasyon düzenlemelerinin ardından, her ne kadar farklı isteklilik düzeylerine sahip olsalar da, “Avrupalılaştırılmış Liberalleştirme” olarak da isimlendirilebilen ortak bir stratejik politika yanıtı geliştirmeye doğru itildiğini belirler. 1998 yılındaki yeni düzenleme, aslında, temelleri 1990’lı yıllar boyunca atılan telekomünikasyonun liberalleşmesi ve Avrupalılaştırılması yönündeki bir dizi politikanın, söz konusu tarihten itibaren uygulamaya konulmasıdır. Maria Michalis’in (1999: 151) belirlediği gibi, bütün bir politikasını “telekomünikasyon sektöründeki liberalleştirme” ve “üye ülkeler arasındaki uyum” ilkelerine dayandıran Avrupa Birliği için, söz konusu politika pratiği oldukça anlaşılabilir bir eğilimdir. Bu bağlamda, Avrupa Birliği’nin özellikle telekomünikasyon sektöründe söz konusu iki ilkeyi anlamlı bir şekilde izlediği belirtilmelidir. Öyle ki, Avrupa Komisyonu’nun 1992 yılında Avrupa Birliği üye ülkelerindeki telekomünikasyon sektörüne dair gerçekleştirdiği araştırmanın ardından, iletişim teknolojileri ve yeni medya politikaları alanında gelecekte izlenecek bir dizi alternatifin sunulmasıyla çalışma tamamlanır. Raporu göre, Komisyon’un da taraftarı olduğu seçenек yeni medya ve iletişim teknolojilerinde süregiden liberalleştirme, daha da açık söylendiğinde, özelleştirmenin desteklenmesidir. Birlik üyelerine telefon hizmetlerinin özelleştirilmesi ve söz konusu sürecin ise 1 Ocak 1998 tarihine kadar gerçekleştirilmesi dayatılır. O kadar ki, Avrupa Birliği’nin dayatması ile o güne değin kamu hizmeti biçiminde değerlendirilen telekomünikasyon şirketleri 1988 ve 1998 yılları arasında birbiri ardına devlet tekelinden çok uluslu sermaye şirketlerinin hegemonyasına terk edilir. Avrupa Birliği’nin bu sektörü özelleştirme pratiği için hukuki dayanağını, Avrupa Toplulukları Adalet Divanı’nın görüşü üzerine, Avrupa Birliği Antlaşması’nın “rekabet hukuku” ile ilgili 81–86. maddeleri ile tek pazarın oluşturulmasına ilişkin 95’inci maddesinden almaktadır^{iv}. Bu bağlamda; Avrupa Birliği’nin giderek ulus-üstü bir hegemonya projesi olarak ulus devletlerin politika üretme araçlarını elinden aldığı, üstelik bu fiili durumun giderek doğal karşılandığı da gözlenmektedir. O kadar ki; Avrupa Birliği’nin kurucu metni niteliğindeki Roma Sözleşmesi tam da söz konusu açıdan özel bir duruma sahiptir. Sözleşme maddeleri^v, Komisyona liberalleştirme programı için ayrıcalıklı haklar vermekte hatta Komisyon’un, sözleşmede tanımlanan liberalleştirme programını daha da etkili kılabilmek için üye devletlere yönerge ve kararları doğrudan uygulama hakkı dahi tanınmıştır. Maddelerin yürürlüğe girmesinin ardından, kamuya ait olan telekomünikasyon operatörlerine dair kararlarda Bakanlar Konseyi’nin direktifleri oylama hakkı dahi bir bakıma yok sayılmıştır. Avrupa Birliği’nin telekomünikasyon sektöründe, temel düzeyde kamusal sorumluluk kurallarını ve üye ülkelerin kararlarını dahi hiçe saydığı ve liberalleştirme programını daha çok üstü örtülü bir devletsizleştirme politikası üzerinden sürdürdüğü belirtilmelidir.

Ulus devletlerin politika üretme iktidarını kaybetmesiyle sürdürülen “vahşi deregülasyon” eğilimi tam da Dwayne Winseck’in (2002b: 396) belirlediği gibi, 1984 ve 1999 yılları arasında özelleştirilen telekomünikasyon operatörü sayısını 110’a ulaştırmıştır. Böylesi bir özelleştirme furyası yalnızca süregiden özelleştirme ve kamusal alanın giderek ticarileşmesi değil bununla birlikte Dünya Ticaret Örgütü ile Avrupa Birliği’nin yeni medya ve iletişim teknolojileri alanında üstü kapalı bir koordinasyonunu da açığa çıkartmaktadır. O kadar ki, yeni medya ve iletişim teknolojileri alanında ulus devletlerin düzenlemelerinin yerine küresel bir medya yönetimine doğru ilerleyen bir yeniden yapılanma dönemi neo-liberal politikalarla birlikte uygulamaya konulmuştur. Böylesi bir yeniden yapılanma döneminde ulus-devletlerin yerine geçen güç ise Dünya Ticaret Örgütü’dür. Dünya Ticaret Örgütü’nün hegemonyasında, ulus devletler bu kez de vahşi bir özelleştirme politikası izlemek zorunda kalmışlardır.

Tablo 1: 1988 – 1999 Yılları Arasında Gelişmekte Olan Ülkelerin Telekomünikasyon Operatörlerinin Özelleştirilmesi ve Özelleştirmeler Sürecindeki İlk 10 Çok Uluslu Sermaye Şirketi (Winseck, 2002: 397).

Satın Alan Telekomünikasyon Sağlayıcısı	Satın Alındığı Ülke ve Satın Alınan Şirket	Satın Alınma Bedeli (Milyon Dolar)
France Telekom	Cote d'Ivoire Sonatel (Senegal) Telecom Vanuatu Telecom Argentin (Arjantin) CTE (El Salvador) TelMex Mobil Net (Mısır) Toplam:	660 212 5.5 3.867 275 16.032.3 360 21,411.18
Telefonica	CRT (Brezilya) CTC (Şili) Intel (El Salvador) Telefonica Peru (Peru) Toplam	1.151 115 70 5.693 7.029
GTE	Compania Telefonos (Venezüella)	6.905
STET (İtalya)	Telecom Srbjia (Sırbistan) Telecom Argentina Entel Bolivia (Bolivya) Entel (Şili) Empresa de Telecom (Küba) Toplam:	525 3,867 610 293 366 5,661
SBS / Ameritech	Telekom South Africa (Güney Afrika) Matav (Macaristan) Toplam:	777.5 2,491.5 3, 269
MCI	Embratel (Brezilya)	2,784
Deutsche Telekom	Matav (Macaristan)	2,491.5
Telekom Netherlands	PT Telekomunisaki Selular (Endonezya) SPT Telekom (Çek Cumh.) Toplam:	392 1,902.5 2,294.5
Cable & Wireless	Telekom Vanuatu Barbados External Telecom Barbados Telco C & W Jamaica C & W Panama TSTT (Trinidad ve Tobago) Toplam:	5.5 483 349 1,225 147 2,209.5
Swiss Telecom PTT	SPT Telekom (Çek Cumh.)	1,902.5

Telekomünikasyon şirketlerinin 1984 ve 1999 yılları arasındaki özelleştirme sürecini özetleyen Tablo 1, alternatif bir okuma ile değerlendirildiğinde, gelişmiş ülkelere doğru vahşi bir özelleştirme sürecinin gerçekleştirilmiş olduğunu gösterir. Özelleştirme sürecinin, gelişmekte olan ülkelere yönelik önemli bir eşitsizliğe ve iletişim kaynaklarının bir bakıma “küresel yağma” içerisinde sömürüsüne yol açtığı gözlenir.

Tablo 2: Kıtalara Göre İnternet Erişimi (www.internetworldstats.com (a). 14.03.2009)

KİTALAR	İNTERNET ERİŞİM YÜZDESİ
Afrika	8.7
Asya	20.1
Avrupa	53.0
Avustralya ve Okyanus	60.8
Kuzey Amerika	76.2
Latin Amerika ve Karayipler	31.9
Ortadoğu	28.8

Yeni medya ve iletişim teknolojileri alanında süre giden eşitsizliği ve kültürel yağmayı yalnızca Tablo 2 içerisinden okumak dahi anlamlıdır. Üstelik küresel eşitsizliğin önemli bir bileşeni olan “sayısal eşitsizlik” uçurumunun giderek kapandığı gözlenirse de, iletişim teknolojilerine ait unsurların yine gelişmiş ülkelere – gelişmekte olan ülkelere doğru bir akış içerisinde, ithalatçı politikalarla oluşturulması, emperyalizmin nasıl da çelişkili bir süreklilik içerisinde süregittiğini daha da açığa çıkartmaktadır. Oysa 1988 ve 1998 yılları arasında özelleştirilen telekomünikasyon şirketlerinin önemli bir bölümünün sözü edilen bölgelerde yoğunlaştığı belirtilmelidir. Bununla birlikte her ne kadar sınırlı sayıda Kıta’da internet erişimi, en azından %50 oranının üzerinde ise de, internet “omurgası” halen gelişmekte olan ülkelerin hegemonyası altındadır. Öte yandan nüfus yoğunluğu içerisinden bakıldığında Asya, internet erişimine yoğun olarak sahip olan bir Kıta olarak görülse de, nüfusa göre internet erişiminin Avrupa’da en yoğun olduğu gözlenir. Dünya nüfus oranlarına göre internet erişimi ise aşağıdaki tablodan izlenebilmektedir.

Avrupa Birliği içerisinde dahi internet erişiminin, gerçekte, önemli bir eşitsizlikle temsil edildiği de belirtilmelidir. O kadar ki, Avrupa Birliği’nin son genişleme dönemi^{vi} ile birlikte, eski ve yeni üyeler arasında, benzeri bir sayısal eşitsizliğin süregittiği belirtilmelidir. Avrupa Birliği için liberalleşme programını ve süregiden üstü örtülü devletsizleştirme politikalarını izlemesinin güçlü nedenleri bulunmaktadır. Öyle ki, bir yandan kültürel alanda Amerika Birleşik Devletleri’nin artan hegemonyası öte yandan Japonya’nın digital teknoloji ve enformasyon sektöründeki ekonomik genişlemesi ile mücadele, Avrupa Birliği’nin sözü edilen alanda izlediği liberalleştirme programını giderek daha da derinleştirmesine yol açmaktadır. Avrupa Komisyonu tarafından, Avrupa Birliği içinde 2010 yılında “rekabetçi politikalar” ve “dinamik enformasyon teknolojileri” temelinde yeni bir enformasyon toplumu oluşturulacağı açıklanmıştır. Avrupa Komisyonu’nun açıkladığı, 2010 yılında dünyanın en büyük bilgi toplumu olma yönündeki hedefi; Avrupalılaştırılmış bir liberalleştirme sürecinin daha da derinleştirilerek izleneceği yönünde “güçlü bulgular”^{vii} sergilemektedir (Golding ve Bondebjerg, 2004: 11). Avrupa Birliği ülkelerinde internet erişiminin, en azından dünyanın geri kalan bölgeleriyle karşılaştırıldığında^{viii} her ne kadar yoğun olduğu görülse de üye ülkeler arasında sayısal bir dengenin kurulamadığı, hatta internet kullanımı oldukça yoğun ülkelerin

bölgelerinde anlamlı bir sayısal uçurumun bulunduğu dikkat çekmektedir. Tablo 4’de, Avrupa Birliği üye devletlerinin nüfuslarına göre internet erişimi oranları yer almaktadır.

Tablo 3: Avrupa Birliği Ülkelerinde İnternet Erişimi (www.internetworldstats.com (c). 14.04.2009).

Avrupa Birliği Üye Ülkeleri	2008 yılı Nüfusu	İnternet Kullanıcıları	Toplam Nüfusa Oranı
Avusturya	8.205.533	5.601.700	% 68.3
Belçika	10.403.951	7.006.400	% 67.3
Bulgaristan	7.262.675	2.368.000	% 32.6
G. Kıbrıs Rum Y.	792.604	324.880	% 41.0
Çek Cumhuriyeti	10.220.911	4.991.300	% 48.8
Danimarka	5.484.723	4.408.100	% 80.4
Estonya	1.307.605	854.600	% 65.4
Finlandiya	5.244.749	4.353.142	% 83.0
Fransa	62.150.775	40.858.353	% 65.7
Almanya	82.369.548	55.221.183	% 67.0
Yunanistan	10.772.816	4.932.495	% 46.0
Macaristan	9.930.915	5.215.400	% 52.5
İrlanda	4.156.119	2.410.549	% 58.0
İtalya	58.145.321	28.388.926	% 48.8
Letonya	2.245.423	1.324.800	% 59.0
Litvanya	3.565.205	2.103.471	% 59.0
Lüksemburg	486.006	363.900	% 74.9
Malta	403.532	95.000	% 23.5
Hollanda	16.645.313	13.791.800	% 82.9
Polonya	38.500.696	20.020.362	% 52.0
Portekiz	10.676.910	4.249.200	% 39.8
Romanya	22.246.862	7.430.000	% 33.4
Slovakya	5.455.407	3.018.400	% 55.3
Slovenya	2.007.711	1.300.000	% 64.8
İspanya	40.491.051	28.552.604	% 70.5
İsveç	9.045.389	7.295.200	% 80.7
İngiltere	60.943.912	43.753.600	% 71.8
Avrupa Birliği Toplam	489.111.662	300.233.365	% 61.4

Avrupa Birliği ile üyelik müzakereleri süren Türkiye, Hırvatistan ve Makedonya’da internet erişimi ile nüfuslarına oranı aşağıdaki tabloda yer almaktadır. Aşağıdaki tablodan da izlenebileceği gibi, nüfusa oranla internet erişimi en az olan ülke Türkiye’dir.

Tablo 4: Avrupa Birliği Aday Ülkelerinde İnternet Erişimi ve Nüfuslarına Oranı
(www.internetworldstats.com (d). 14.04.2009).

Avrupa Birliği Aday Ülkeleri	Nüfus (2008 yılı)	İnternet Kullanıcıları	Nüfusa Oranı (yüzde)
Hırvatistan	4.491.543	1.984.800	% 44.2
Makedonya	2.061.315	906.979	% 44.0
Türkiye	75.793.836	26.500.000	% 35.0
Aday Ülkeler Toplamı	82.346.694	29.391.779	% 35.7

Avrupa Birliği enformasyon politikaları, alanda süregiden sayısal eşitsizlik ve kültürel yağmaya dair eleştirilerin saklı kalması şartıyla, en azından Amerika Birleşik Devletleri'nin yeni medya ve enformasyon politikaları ile karşılaştırıldığında kamu hizmeti politikaları geleneği ile ulusal kimlik ve kültüre verdiği stratejik önemle ayırt edilebilmektedir. Bu bağlamda, Avrupa Birliği'nin kamu hukuku ve evrensel hizmete erişim ilkesini özel mülkiyet ve hukukun üzerinde tutması, enformasyon toplumu kavramına ancak ulus-üstü bir bütünleşmenin araçları arasında bir gündem olarak yaklaşması (Başaran, 2004: 15), rekabet kuralları ve düzenlemelerini Amerika Birleşik Devletleri'nden çok daha ciddiyle ele almasına yol açmaktadır^x. Amerika Birleşik Devletleri'nin yeni medya ve iletişim teknolojileri politikalarının kapitalist sermaye birikimindeki yeni döneme koşut bir gelişme izlediği gözlenmektedir.

Amerika Birleşik Devletleri ve Enformasyon Politikaları

Avrupa Birliği'nin enformasyon toplumu politikaları içerisinde, “Avrupalılaştırılmış bir liberalleştirme” politikası izlemesine karşı, Amerika Birleşik Devletleri'nin 1980'li yıllardan itibaren neo-liberal hegemonyanın hem inşasında hem de taşınmasında anlamlı bir işlevinin olduğu açıktır. O kadar ki, Amerika Birleşik Devletleri yeni medya ve iletişim teknolojileri politikalarını, 1990'lı yılların hemen başında, 1993 yılında uygulamaya koyduğu “Ulusal İletişim Alt Yapısı” (*NII, National Information Infrastructure*) politikaları çerçevesinde yalnızca Amerika Birleşik Devletleri'yle sınırlı tutmamıştır. Amerika Birleşik Devletleri'nin, ulusal iletişim alt yapısı projelerini uygulamaya koymasından yalnızca bir yıl sonra, 1994 yılında Uluslararası Telekomünikasyon Birliği (ITU) toplantılarıyla birlikte, “Küresel İletişim Alt Yapısı Eylem Gündemi” (*GII, Global Information Infrastructure: Agenda for Action*) politikalarıyla yeni birikim düzenini küresel olarak yaygınlaştıracığı da anlaşılmıştır. Amerika Birleşik Devletleri'nin 1990'lı yılların hemen başından itibaren inşa etmeye çalıştığı enformasyon toplumu politikaları, aslında kapitalist sermaye birikimindeki yeni dönemin ihtiyaçlarına koşut olarak izlenen bir dizi politika olarak okunmalıdır. O kadar ki, Amerika Birleşik Devletleri 1990'lı yılların başından itibaren, enformasyon toplumu üzerinden, uluslararası yeni bir birikim düzeni tasarımını gerçekleştirmiştir. Amerika Birleşik Devletleri için “Ulusal Enformasyon Alt Yapı” planı, yalnızca enformasyon sektörü ile sınırlı kalmayıp gerçekte emperyalist bir yeniden inşanın aracı olarak kullanılmıştır.^x Oliver Boyd-Barrett (2006: 24), Amerika Birleşik Devletleri'nin 1984 yılında ülkedeki AT&T kartelini kırmasının ve aynı zamanda yeni birikim düzenine geçilmesi önünde önemli bir engel olarak gördüğü UNESCO'dan ayrılmasının, yeni bir döneme geçişin işareti olarak okunması gerektiğini belirtir. Amerika Birleşik Devletleri'nin yeni medya ve iletişim teknolojileri alanında 1990'lı yıllardan itibaren izlediği medya politikaları, Victor Picard'ın (2007: 135) belirlediği gibi tam da söz konusu yıllardan itibaren, en temel düzeyde, iki ana eğilimi sergilemektedir. Birincisi, bu yıllardan itibaren yeni medya ve iletişim politikalarının, enformasyon toplumu politikaları merkezinde tartışılması ve küreselleşme tartışmaları çerçevesinde, ulus-devletin politika

üretme iktidarının ve araçlarının ulus-üstü örgütlenmelere geçmesidir. İletişim teknolojileri ve yeni medya alanında ulus-devletin elinden alınan politika üretme iktidarı ve araçlarının daha da bir anlamlandırılabilmesi için Amerika Birleşik Devletleri'nin, UNESCO'dan ayrıldıktan sonra oluşturduğu *International Telecommunications Union (ITU)* tarafından düzenlenen *World Summit on the Information Society^{xi} (WSIS)* toplantılarını değerlendirmek gereklidir. 1970 ve 1980'li yıllarda UNESCO tarafından düzenlenen NWCO (New World Communications Order) toplantılarından farklı olarak, yeni medya ve iletişim teknolojileri alanında, sayısal bölünme ve erişim eşitsizliği vb, sosyal sorumluluk ve sosyal sorunlar toplantılar boyunca yer almamıştır. O kadar ki, bu toplantıların ana gündemini, neo liberal hegemonyacı söylemlere koşut biçimde telekomünikasyon sektöründeki özelleştirmeler, kamu ve özel sektör arasındaki ortaklıklar ve işbirlikleri ile üye devletlerin ortak medya ve iletişim teknolojileri politikaları oluşturmuştur. WSIS toplantıları ile birlikte; ulus-devletin politika üretme iktidarı, yerini giderek küresel medya ve küresel medya yönetimini gündemine bırakmıştır. Amerika Birleşik Devletleri tarafından izlenen yeni medya politikalarındaki ikinci ana eğilimi ise; söz konusu alandaki politika içeriklerinin anlamlı ölçüde değişmesidir. Böylesi bir eğilim ise, yeni medya ve iletişim teknolojileri alanındaki politikaların öncelikle teknolojik alt yapı ve erişim sorunları ile sınırlandırılmamasına yol açmaktadır. Politika içerikleri; enformasyon toplumu üzerinden ulus-devleti ve işlevlerini yeniden tanımlamaya yönelmektedir. Böylesi bir “yeniden yapılanma”, özellikle gelişmekte olan ülkeler için, yeni medya ve iletişim teknolojileri politikalarında önemli bir belirleyici güç olarak Dünya Bankası'nı daha bir öne çıkartmaktadır. Enformasyon toplumu ve bileşenleri üzerinden ulus devleti yeniden tanımlamayı amaçlayan Dünya Bankası Gelişme Raporları, enformasyon ve iletişim teknolojilerinden uluslararası beklentileri ortaya koyan ve iletişimi ele alan ana akım kuramlara yol gösteren önemli belgeler arasında yerini almıştır (Başaran, 2004: 13).

Amerika Birleşik Devletleri'nin enformasyon ve iletişim teknolojileri alanındaki politikalarının çelişkili bir süreklilik arz ettiği de gözlenmektedir. O kadar ki, ABD tarafından, emperyalizmin bileşeni olarak gelişmekte olan ülkeler için işaret edilen “gelişme” varsayımı, en azından temel bir düzeyde, “bırakınız yapsınlar” olarak da ifade edilebilen vahşi kapitalizm dönemini yeniden üretmektedir. Gelişme için özel sektör ve esnek düzenleme modellerini öngören Amerika Birleşik Devletleri bu alanda, içeriğinin nasıl doldurulabileceği belirsiz olan, “evrensel hizmet” ve “açık erişimi” modellerini öne sürmekte, aslında, enformasyon toplumu kavramını giderek neo-liberalizmin hegemonyasına terk etmektedir. Öte yandan, Amerika Birleşik Devletleri'nin 1990'lı yıllarla birlikte yeni medya ve iletişim teknolojileri politikaları alanında bir dizi proje üzerinden “politika transferi” gerçekleştirdiği gözlenmektedir. Üstelik Amerika Birleşik Devletleri'nin politika transferi^{xii}, Avrupa Birliği üyelerinin yeni medya ve enformasyon teknolojileri alanında gerçekleştirdiği politika transferinden hem yapısal olarak hem de pratikleri itibari ile anlamlı ölçüde farklıdır. Peter Humphreys (2002: 53), Avrupa Birliği üye devletlerinin özellikle 1990'lı yılların ardından politikalar için “kitlesel transfer platformu” olarak Avrupa Birliği'nden etkilendiğini belirler. Avrupa Birliği ve üyeleri arasında gerçekleşen söz konusu politika transferleri aslında “politikaların yöndeşmesi” sürecini ortaya çıkartmaktadır. Birlik üyesi devletleri söz konusu politika transferi yöntemine doğru yönlendiren ise küreselleşme ve Avrupalılaştırılma eğilimi olmuştur. Bununla birlikte, söz konusu politika transferinin; Avrupa Birliği için bir dizi amacı bulunmaktadır. Avrupa Birliği böylesi bir pratik üzerinden hem Avrupa'nın kültürel bütünleşmesini hem de ortak pazarı oluşturma amacını gerçekleştirebilmektedir. Bu nedenle, iletişim teknolojileri ve yeni medya sektöründe egemen bir politika üretme biçimi olarak, özellikle aday ülkeleri baskı altında tutarak kullanılmaktadır (Wheeler, 2002: 102). Amerika Birleşik Devletleri'nin uyguladığı politika transferi yöntemi ise hem amaçları hem de transfer gerçekleştirme biçimleri bakımından farklıdır. Küreselleşme açısından

bakıldığında, Amerika Birleşik Devletleri'nin sadece bir model olarak görülmediği, aynı zamanda telekomünikasyon alanındaki gelişmeleri belirleyen bir güç haline geldiği de gözlenmektedir. Özellikle kapitalist sermaye birikimindeki yeniden yapılanma süreci ve bu süreci yönlendiren güç olarak ulus-ötesi şirketlerin ihtiyaçlarıyla birlikte düşünüldüğünde, Amerika Birleşik Devletleri'nin başta telekomünikasyon ve iletişim teknolojileri olmak üzere küresel düzeyde yeni bir tasarım geliştirdiği belirtilmelidir. Ulus-ötesi şirketlerin 1980'li yıllar boyunca sermaye fazlasını telekomünikasyon ve iletişim sektörlerine yönlendirmesi, ulusal PTT'leri ve ulusal yasaları şirketler önünde “sorun” olarak ortaya çıkartmıştır. Haluk Geray'ın (2002: 81) belirlediği gibi; “bazı sektörlerde kendi iletişim ağlarını kuran büyük firmalar, bu ağlarda geliştirdikleri hizmetleri, başka firmalara satmak isteyince, karşılarında PTT'leri ve ulus devlet yasalarını bulmuşlardır”. Amerika Birleşik Devletleri'nin kapitalist sermaye birikimindeki yeniden yapılanma döneminde Dünya Ticaret Örgütü'nün önemli bileşenleri olarak uygulamaya sunduğu bir dizi proje, tam da ulus-ötesi sermayenin, ulus-devletler üzerinde hegemonya kurabilmesine yol açmıştır. Bu bağlamda, Amerika Birleşik Devletleri öncelikle 1974 yılında Ticaret Yasası'nı yeniden düzenleyerek uluslararası ticarete yalnızca malların değil hizmetlerin de yer alabilmesini önermiş, küresel olarak ticaretin sözde serbestleştirilmesini hedefleyen Ticaret ve Tarifeler Genel Antlaşması (GATT) görüşmeleri boyunca ilk kez, uluslararası gündeme getirilmiştir. 1986–1994 yılları boyunca devam eden GATT görüşmelerinin ardından, uluslararası hizmet ticaretinde temel ilkeleri ortaya koyan ve ilk çok taraflı anlaşma olan Hizmet Ticareti Genel Antlaşması (GATS) yürürlüğe girmiştir. Temel Telekomünikasyon Hizmetleri Sözleşmesi (*Agreement on Basic Telecommunication*) ise 1998 yılında GATS anlaşmalarının dördüncü protokolü kapsamında yürürlüğe girmiştir.

Manuel Puppis'in (2008: 411) belirlediği gibi, Temel Telekomünikasyon Hizmetleri Sözleşmesi, en temel düzeyde, iki açıdan önem taşımaktadır. Birincisi, GATS antlaşmalarının odağında özel bir yer alan telekomünikasyon hizmetlerinde başlayan ve süregelen “liberalleştirme” programının kesin ilkelere dayandırılmasıdır. İkincisi ise, izlenen liberal politikaların, ulus devletlerin politika üretme iktidarının önüne geçerek bir bakıma yeni medya ve iletişim teknolojilerinin ulus devletler yerine küresel bir medya yönetimi üzerinden gerçekleştirilmesine yol açmaktadır. Öyle ki; kota düzenlemeleri, yayıncılığın sorumluluğu, kamu hizmeti yayıncılığının ulus devletler tarafından finanse edilmesi bağlamında oldukça “anamlı” bir dizi engel geliştirilmiştir. GATS antlaşmalarının bu boyutu daha çok Avrupa Birliği ve ulus devletlerin politika iktidarı ile ilişkilidir.

Telekomünikasyon sektöründe serbestleştirme, kuralsızlaştırma ve özelleştirmeleri kapsayan liberalleştirme, gündemi kesin çizgileriyle ilk kez belirlenmiştir. O kadar ki, GATS antlaşmalarının dördüncü protokolü bugün dünyada telekomünikasyon servislerindeki ticaretin %90'ından daha da fazlasını doğrudan etkilemektedir. Avrupa Birliği üyeleri veya diğer ulus-üstü örgütlenmelerde benzeri taahhütlerin bulunmadığı düşünüldüğünde GATS antlaşmalarının önemi daha da açık hale gelmektedir (Christou ve Simpson, 2007: 154; Puppis, 2008: 411). GATS antlaşmalarının Avrupa Birliği'ni anlamlı bir biçimde etkilediği de gözlenmektedir. O kadar ki; söz konusu etki Avrupa Birliği'nin pratikte politika uygulamaları ve söylemleri arasında anlamlı bir gerilimin oluşmasına zemin hazırlamaktadır. Birliğin pratikte izlediği yeni medya ve iletişim teknolojileri alanındaki liberalleştirme politikası ile ortak bir Avrupalılık inşası bağlamında izlediği “kültürel çoğulculuk” söylemi arasında bir gerilimin doğduğu açıktır. Avrupa Birliği'nin endüstriyel çıkarları gereği, medya ve iletişim teknolojileri alanında kültürel çoğulculuktan çok liberalleştirme (özelleştirme) politikalarına ağırlık verdiği belirtilmelidir. Dolayısıyla, Avrupa Birliği medya ve iletişim teknolojileri alanında GATS anlaşmalarında öngörülen politikaları yeniden üreten bir konuma doğru sürüklenmektedir. Avrupa Yayıncılık Birliği'nin 2003 yılında gerçekleştirdiği bir çalışmada,

böylesi bir liberalleştirme programının yalnızca gelecekteki politika üretme pratiklerini değil, belki daha da önemli olarak, Avrupa Birliği'nin bugünkü yayıncılık modelini de yok etmeye doğru ilerlediğini belirlemiştir (aktaran Puppis, 2008: 415). GATS antlaşmalarının bir diğer açılımı ise “fikri haklar” üzerine getirilmiştir. *The Agreement on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights* antlaşmaları, fikri hakların dünya ticaret rejimi ilkelerince yönetilmesini içermektedir. Dünya Ticaret Örgütü tarafından yapılan diğer antlaşmalarda olduğu gibi, taraf olan devletlerin bu alandaki diğer antlaşmalarını sona erdirmekte ve fikri hakları bir bakıma pazarda alınabilir – satılabilir bir meta haline getirmektedir. Özellikle yeni bir ticareti başlatabilen ve çok uluslu şirketlerin çıkarlarını korumayı amaçlayan söz konusu antlaşma, ulus-devletin politika üretme iktidarının altını oymaktadır. Ancak enformasyon teknolojileri ve fikri haklar, farklı çalışmaların özel gündemini oluşturmaktadır.

Neo-liberal politikalarca ulus devletin giderek nasıl da ulus-ötesi şirketlerin hegemonya alanına itildiğini anlamlandırmak için Türkiye deneyimi oldukça anlamlı bir zemin oluşturmaktadır. Türkiye; bir yandan, yeni birikim düzenine hazırlıksız ve bir dizi politika üretme aracını henüz başlangıcından itibaren kaybederek girmiştir. Öte yandan da, Avrupa Birliği gibi ulus-üstü siyasal bir hegemonya projesine, “sözde”^{xiii} yapısal uyum programları ile farklı bir nehrin yatağına sürüklenen bir ülke haline getirilmiştir. Türkiye'nin, telekomünikasyon alanındaki dönüşüm sürecini iç dinamikleriyle değil de, daha çok dış dinamiklerden kaynaklanan unsurlarla oluşturduğu, bu nedenle de bir yandan yeni birikim düzeni bağlamında ABD'nin ve öte yandan Avrupa Birliği'nin hegemonyasında kalarak politika üretme iktidarını henüz başından itibaren kaybettiği söylenmelidir.

Neo Liberalizmin Uğrağı Olarak Türkiye

Neo liberalizmin hegemonya uğrakları arasında Türkiye'nin, yalnızca 1980'li yıllardan itibaren eklemlemeye çalıştığı, kapitalizmin yeni birikim düzeni bağlamında değil bununla birlikte söz konusu eklemleme sürecinde ulus devlete ve ulusal politikalara dair iktidarını elinden kaybeden bir ülke olarak da özel bir yeri bulunmaktadır. O kadar ki, Fikret Şenes'in (2004: 20) belirlediği gibi; küresel sermayenin Türkiye'deki olanaklara erişmesinde belirleyici olgu 1980 tarihli askeri darbe olmuştur. Askeri darbenin sağladığı; toplumsal sınıflar arasındaki uzlaşımın bozulması, sendikaların kapatılması, sermayenin vahşi kapitalizm dönemindeki uygulamalara dönüşü, kamuda sözleşmeli personel uygulamasına geçilmesiyle çalışma uyumunun yok edilmesi gibi bir dizi politika Türkiye'nin küresel sermayenin hegemonyası tarafından yönlendirilen bir ülke haline getirmiştir. Öte yandan yine söz konusu dönemde, etkisi uzun süren bir güçler ittifakının da olduğu gözlenir. Fikret Şenes (2004: 20), sözü edilen ittifakın temel aktörlerinin, ülkede belirli bir hegomonik konuma ulaşan ve verili koşullarda bu konumun devamlılığını sağlayamayan büyük ölçekli sermaye; siyasal temsil krizi yaşayan ve toplumsal muhalefet karşısında güç kaybeden devlet ve siyasal yapılar; ve dünya ölçeğinde piyasa yönelimli yeniden yapılanmanın ve sermayenin aktörleri olan Dünya Bankası ve IMF'den oluştuğunu belirler.

Türkiye için “güçlü devlet ve serbest piyasa mantığı” dolayımında biçimlenen güçler ittifakı, aslında, kesişen çıkarları bağlamında devletin de yeniden biçimlenmesini, kapitalist sermaye birikiminin değişen doğasına uygun bir devlet formasyonunun ortaya çıkmasını sağlamıştır. Ancak söz konusu hegemonya mücadelesi bir yandan devletin verili toplumsal muhalefeti önleyebilmesi için sahip olduğu şiddet tekeline harekete geçirirken, diğer yandan yeniden yapılanma ihtiyacı içerisindeki sermayenin çıkarlarını 24 Ocak 1980 ekonomik istikrar kararları ile karşılamayı hedeflemiştir. 24 Ocak 1980 tarihli ekonomik istikrar kararları devletin ekonomik krizden çıkmasını sağlayacak sınırlı bir istikrar paketi olarak değil, yeni

birikim düzeni içerisinde devlet biçimini yeni baştan yapılandıran ve sermayenin hegemonyasında bir devleti oluşturan düzenlemeler olarak anlaşılmalıdır. Gülten Kazgan'ın (2002: 123) belirttiği gibi, 24 Ocak Kararları, Türkiye için tepeden inmece bir ideoloji değişimi getirmektedir. Avamlaştırılmış liberal ideolojiyi insanlara aşılama, değer yargılarını buna göre değiştirme ile yeni bir insan tipi yaratarak avamlaştırılmış ideolojiyle ekonomiyi yeniden yapılandırma kampanyasına dönüştürmüştür. 24 Ocak Kararları ile temelleri atılan, hurafelerle yoğrulmuş tarikat inançlarını yaygınlaştıracak kurumları, yapılanmaları özgürleştiren siyasal açılımlar gerçekleştirilmiştir (Kazgan, 2002: 123). Toplumda ikili yapıyı pekiştirecek, bölünmeleri derinleştirecek uygulamaların 2009 yılı Türkiye'sinde "laiklik karşıtı eylemlerin odağı olması", ancak kapatılma cezası yerine hazine yardımlarının kesilmesiyle cezalandırılan siyasal iktidarların oluşmasındaki etkisi sorgulanmalıdır. Gerçekten de, Türkiye'de enformasyon ve iletişim teknolojilerine dair politikaların, tam da sermaye birikimindeki değişime koşut olarak devlet yapısındaki değişim adına okunması gereken özel bir uğraşı oluşturduğu dikkat çekmektedir.

İletişim Teknolojileri Politikaları ve Türkiye

Türkiye, neo-liberal tahribatı anlamlandırmaya dair bir çaba için, en azından iki nedenden ötürü, özel bir yere sahiptir. İlk neden, neo-liberalizmin, 1980'lerden itibaren, ülkenin sermaye birikim modelinin yanı sıra resmi ideolojisini de belirleyen neredeyse tek kaynak haline gelmesidir. Üstelik Türkiye'nin siyasal tarihine bakıldığında, 1980'lerden bugüne değin iktidar partilerindeki değişimin, tıpkı Türkiye kapitalizminin çelişkili sürekliliğindeki gibi, ekonomi politik alanda yaşanmadığı belirtilmelidir. Öyle ki; Türkiye'nin 1980'lerin hemen başında liberal ve merkez sağ partilerinin elinde yürütülen yeni sağ politikalarının, Kasım 2000 ve Şubat 2001 krizlerinin ardından seçilmiş bir çoğunluk olarak siyasal İslam'ı referans alan ve bu nedenle de Anayasa Mahkemesi tarafından, hazine yardımlarının, ancak bir kısmının kesilmesiyle, cezalandırılan iktidar partisi eliyle sürdürülmektedir.

Neo-liberal politikalar içerisinde Türkiye'nin özel olarak düşünülmesini gerektiren ikinci neden ise, yine 1980'li yıllardan itibaren bir yandan Amerika Birleşik Devletleri öte yandan Avrupa Birliği'nin sarmalında bir ülke olması bağlamında ortaya çıkmaktadır. Dweyne Winseck'in (2002b: 406) belirlediği gibi, Türkiye, İnsan Hakları Evrensel Beyannameyi veya Uluslararası Siyasal ve Bireysel Özgürlükler Sözleşmesi gibi, çok temel antlaşmaları onaylamaktan dahi kaçınan, ancak yeni medya ve iletişim teknolojilerini piyasa güçlerine açan ülkeler liginde yer almaktadır. Türkiye ile birlikte aynı ligi, Antik ve Barbuda, Bangladeş, Brunei, Gana, Endonezya, Malezya, Pakistan, Papua Yeni Gine ve söz konusu antlaşmaları kısmen onaylayan Çin Halk Cumhuriyeti paylaşmaktadır. Türkiye'nin ekonomi politikalarında 1980 sonrasında değişimin iletişim politikaları alanındaki yansımaları okumak, en azından, iki temel soruyu yeniden, ancak bu kez farklı bir gözle, cevaplandırmayı gerektirir. İlk soru; kamu politikalarının hedef kitlenin yapısal ihtiyaçları ve getirilen düzenlemelerin kamusal yarar ve kamu çıkarı kavramları ile ilişkisini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. İkinci soru ise, bir ülkenin enformasyon ve iletişim teknolojilerinin getirilerinden nasıl yararlanabileceğini anlamlandırmayı amaçlamaktadır. Türkiye'yi, enformasyon ve iletişim teknolojileri özelinde değerlendirmeyi amaçlayan bu çalışma için, söz konusu sorular şu şekilde belirlenmiştir.

- Türkiye'de egemen politika üretme süreçleri içerisinde bakıldığında kamusal yarar ve kamu çıkarı kavramları nasıl yer almaktadır?
- Bir ülkenin enformasyon teknolojilerinden yararlanabilmesinin ön koşulları nelerdir?

Mansell ve When (1998: 192'den aktaran Başaran, 2004: 15), bir ülkenin enformasyon ve iletişim teknolojilerinin getirilerinden yararlanabilmesi için, ilki bir enformasyon alt yapısına sahip olmak ve ikincisi bu alt yapıdan yerel ihtiyaçları gidermek üzere yararlanabilecek uygulamaların geliştirilmesi ile söz konusu oluşumları mümkün kılan bir yaratma ve yönetme kapasitesi olmak üzere bir dizi önkoşulun olduğunu belirtmektedir. Ancak Türkiye özelinden bakıldığında henüz 1990'lı yılların başından itibaren, ulusal yenilik yaratma ve yönetme yeteneğinde yaşanan bir erozyonun egemenliği daha da bir açığa çıkmaktadır. Türkiye'nin, Avrupa Birliği ile bu açıdan karşılaştırılması oldukça anlamlı sonuçlar vermektedir. Maria Michalis (1999: 150), Avrupa Birliği telekomünikasyon politikalarını, birbirleriyle ilişkili, üç önemli ilke tarafından belirlendiğini saptamıştır. Bu ilkeler: 1. Teknolojik ve endüstriyel politika sorunları, örneğin bütünleşmiş servisler, sayısal şebekeler vb. 2. Sektör için bütünleşmiş bir iç pazarın kurulması ve pazarda yer alan "oyuncular" için uyumun sağlanması 3. Özel ve spesifik programlarla söz konusu sektörün desteklenmesidir. Bu bağlamda, ESRIT (Enformasyon Teknolojilerinde Araştırma ve Geliştirme için Avrupa Stratejik Programı) ile RACE (Avrupa'da İleri İletişim Teknolojileri için Araştırma ve Geliştirme Projesi), ulusal yeniliğin sağlanması adına özel düzenlemeler olarak öne çıkmaktadır.

Türkiye'de ise, ulusal yenilik yaratma yeteneğini geliştirme ve teknolojiye dışa bağımlılığı kırma yolunda PTT ve TÜBİTAK arasında sayısal teknolojiyi geliştirme amacıyla, 1974 yılında imzalanan sözleşmenin üzerinden geçen sınırlı bir süre içerisinde tamamen yürürlükten kaldırılması dikkat çekmektedir. O kadar ki, Türkiye yeni birikim düzenine eklenme dönemi içerisinde, özellikle Turgut Özal iktidarı ile başlayan dönem içerisinde, ulusal yenilik yaratma kapasitesinin geliştirilmesinden de ulusal enformasyon alt yapısının kurulması ve yönetilmesinden de keskin bir şekilde uzaklaş(tırıl)mıştır. Örneğin, Bilim ve Teknoloji Atılım Projesi (1995), ulusal sanayi kuruluşlarına araştırma – geliştirme yardımı kararları (1995) uygulamaya konulduktan sonraki ilk yıl içerisinde yürürlükten kaldırılmıştır. 13 Aralık 2000 tarihinde Bilim ve Teknoloji Yüksek Kurulu'nun, Devlet İhale Kanunu'na göre yapılan kamu satın alımlarında, satın alma bedeli üzerinden, katma değer vergisi hariç olmak üzere, yüzde birinin araştırma–geliştirme faaliyetlerinin desteklenmesi amacıyla ayrılması gibi ilkeler ise hayata geçiril(e)memiştir (aktaran Törenli, 2005: 22). Bütün bunlara rağmen, Türkiye'yi, enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında ulusal yenilik yaratma ve yönetme kapasitesini kaybeden bir ülke olarak değil, kapitalist sermaye birikim düzeninin yeni yasaları doğrultusunda, böylesi bir yeterliliği kazanmak istemeyen bir ülke olarak değerlendirmek daha doğru olacaktır. O kadar ki, Bilim ve Teknoloji Atılım Projesini gerçekleştirebilmenin önemli bir adımı olarak hazırlanan **TUENA** (Ulusal Enformasyon Alt Yapısı Ana Planı) projesinin ülke gündeminden düşürülmesi tam da enformasyon ve iletişim teknolojilerine sahip olmama yönündeki tutumu ortaya çıkartmaktadır. Bilim ve Teknoloji Yüksek Kurulu'nun 20 Aralık 1999 tarihindeki toplantısında, Türkiye'nin ulusal enformasyon alt yapısı ana planının, Ulusal Bilgi Teknolojileri Konseyi tarafından uygulanması ve izlenmesi kararı dönemin Başbakanlık Genelgesi'nde yer almamış ve kamuoyunun gündeminden düş(ürül)müştür. TUENA projesi sonuç raporunda da belirtildiği gibi, plan, enformasyon ve iletişim teknolojileri alt yapısının kurulmasında ve enformasyon hizmetlerinin üretilmesinde yerli teknolojinin geliştirilmesi ile iletişim teknolojileri ve enformasyon hizmetlerinde iç talep yaratılarak, ülkenin yetkinleştirilmesini hedeflemekteydi (Törenli, 2005: 23, TUENA sonuç raporu, 1999: 85). Ulusal enformasyon alt yapısı planının reddedilmesiyle birlikte; Türkiye, Dünya Bankası'nın 1993 tarihinde hükümet ile birlikte hazırladığı "Türkiye: Enformatik Sistemler ve Ekonomik Modernleşme Raporu"nu (Törenli, 2005: 23) izlemeye başladı. Ancak söz konusu raporun Türkiye'ye biçtiği rol, teknolojinin üreticisi olmak değil sadece enformasyon ve iletişim teknolojilerinin kullanıcısı, açıkça

söylendiğinde ithalatçısı, olmalı. Raporun ardından Türkiye, enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında yerli sanayisini ve iç pazarını geliştirmek bir yana, giderek o güne değin sahip olduğu teknolojik alt yapı üretebilecek kurumlarını dahi, bütçe açıklarını yamamak için, özelleştirerek birbiri ardına kaybetti. 1999 ekonomik krizinin ardından PTT'nin parçalanması, telekomünikasyon ve posta hizmetlerinin birbirinden ayrılması, telekomünikasyon hizmetlerinin özelleştirilmesi yönünde geçici bir şirketin oluşturulması, yurt içi telefon görüşmesi ücretlerinin daha ucuz koşullarda sürdürülebilmesi için uygulanan çapraz sübvansiyon uygulamasının kaldırılması, iletişim teknolojileri ve enformasyon sektöründe yerli sanayinin payının azaltılması önemli örnekler olarak öne çıkmaktadır. Türkiye'nin enformasyon ve iletişim politikalarındaki tarihi, aslında, enformasyon ve teknoloji alanında geri bırakılmışlığın tarihi olarak okumak gerekmektedir. Ancak, Türkiye'de enformasyon ve iletişim teknolojileri politikaları alanında gerçekleştirdiği Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin özelleştirilmesi hem söz konusu "geri bırakılmışlık" sürecine eklenen anlam, hem de yapılan özelleştirmenin ilk kez devlet tekelinden özel bir kartel oluşumuna doğru izlediği süreç açısından oldukça anlamlıdır. Bütün bunların yanı sıra, Türkiye bütçe açıklarını özelleştirmelerle kapatmayı amaçlayan ekonomi politikasını sürdürürken, yapılan özelleştirmelerin giderek, devlet iktidarını kaybettiren düzenlemeleri de hayata geçirmektedir.

Türkiye ve Telekomünikasyon Alt Yapısının Özelleştirilmesi

Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin, Türkiye'nin yerleşik, ilk ve tek telekomünikasyon operatörü olduğu dikkate alındığında 24.08.2005 tarihindeki özelleştirme operasyonunun, ulusal enformasyon ve iletişim teknolojileri alanındaki yansıması ve ulus-devlet iktidarının nasıl da elinden alındığını anlamlandırmak zor değildir. Gerçekten de, ekonomik büyüklüğü ve işlevselliği açısından dünyanın 13. Avrupa'nın 5. sırasındaki telekomünikasyon operatörünün özelleştirilmesi, aslında, ülkenin enformasyon teknolojilerine dair tek unsurunu da elinden kaybetmesi olarak görülmelidir. Bununla birlikte, Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin özelleştirilmesi, daha çok siyasal iktidarın özelleştirme sürecindeki tutumu ve bu doğrultuda gerçekleştirdiği, yine Türkiye'de ilk kez bir özelleştirme operasyonunda yapılan, bir dizi değişimin sonuçlarını yansıtmaktadır. O kadar ki, dönemin siyasi iktidarı olan Adalet ve Kalkınma Partisi'nin, özelleştirmenin tarafları arasında konumlandığı, üstelik Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez gerçekleştirilen, bir dizi düzenlemeden anlaşılmaktadır. Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'ni özelleştirme operasyonu, diğer özelleştirmelerden farklı olarak, 406 Sayılı Kanun çerçevesinde yapılmıştır. Böylesi bir farklılık ise, siyasal iktidarın özelleştirme süreci üzerinde doğrudan bir denetim gücüne sahip olmasını sağlamıştır. Başbakanlık Özelleştirme İdaresi Başkanlığı, Başbakanlık Hazine Müsteşarlığı ve Ulaştırma Bakanlığı üyelerinden oluşturulan özelleştirme komisyonu, siyasal iktidarın, özelleştirme sürecindeki etkisini belirlemektedir. Ancak, özelleştirme için bir yol haritası, 2006 yılına değin belirlenmemiştir. O kadar ki, Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin blok satışı için iki kez ihaleye çıkılmış, ancak yeterince talep bulunamamıştır. Bunun üzerine 2003 yılı Nisan ayı içerisinde hükümet tarafından, üstelik birbiriyle önemli ölçüde farklı, iki seçeneğin eş zamanlı olarak yürütülmesine karar verilmiştir. Birbirinden oldukça farklı iki yöntem, halka arz ile şirketin %51'inin blok satışdır. 2004 yılından itibaren, Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin blok satış yöntemi ile satılması, kalan hisselerin ise halka arzına karar verilmiştir. Bununla birlikte, Türkiye'nin enformasyon ve iletişim teknolojileri alanındaki tek kamu kurumunun satılması sürecini, diğer özelleştirme operasyonlarından farklı olarak, ilk kez gerçekleştirilen bir dizi düzenlemenin belirlediği gözlenmektedir. Türk Telekom'un özelleştirme operasyonu boyunca gerçekleştirilen "özel" düzenlemeler şöyle gerçekleştirilmiştir: a) yabancılara yönelik sermaye sınırlandırılmasının kaldırılması ve devletin elinde bulunması gereken "altın hisse" oranının kapsamının çok daha

sınırlandırılması: Altın hisse oranı, özelleştirilen kamu kuruluşlarında devletin denetim gücünü düzenleyen önemli bir hisse oranı iken, Türk Telekom özelleştirilmesinde yer verilmemiştir; b) Türk Telekom'un sorunlu alacaklarına ilişkin düzenlemelerin yapılması: Bu düzenlemeler, Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin hizmet zararları olarak öne çıkmaktadır. Türk Telekom'un satılmasından önce, o güne değin zarara yol açan borçlarının, tasfiye edilmek istenmesi, satın alacak olan sermaye grubuna borçsuz bir kamu kurumu devretmek anlayışından kaynaklanmaktadır; c) Daha önce hiçbir özelleştirme operasyonunda özel bir madde olarak düzenlenmeyen bir diğer madde ise, Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin %100'ünün satılabilmesidir; d) Özelleştirilen şirkette, kamu payının %50'nin de altına düşmesiyle birlikte, asli ve sürekli görevlerde çalışan personelin devirden sonraki bir ay içerisinde başka kurum ve kuruluşlara nakledilmek üzere Devlet Personel Başkanlığı'na bildirilmesi ise bir diğer maddeyi oluşturmaktadır. Özelleştirilen kamu kurumlarındaki personelin diğer kurum ve kuruluşlara gönderilmesi, hem emek üzerindeki tahakkümü hem de söz konusu personelin özlük hakları sorunlarına yol açmaktadır; e) Şirket üzerindeki çeşitli vergi yükümlülüklerinin kaldırılması ise özel düzenlemelerin son maddesini oluşturmaktadır. Bununla birlikte, Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin kamu yararlı, Deprem Afet Fonu, Sivil Savunma Fonu, Milli Prodüktivite Merkezi, Türk Standartlar Enstitüsü gibi, bir dizi kuruma ödediği verginin kesilmesi ve satın alacak olan şirkete kamu yararına ilişkin hiçbir düzenlemenin gerçekleştirilmemesi dikkat çekmektedir (www.tk.gov.tr, 2009: 8).

Bakanlar Kurulu tarafından gerçekleştirilen, sözü edilen düzenlemelerin ardından Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin 15.10.2004 tarihinde, şirket hisselerinin %55'inin blok olarak satılması kararlaştırılarak duyuruların yapılması aşamasına geçilmiştir. 25.11.2004 tarihinde yerli ve yabancı medya kuruluşlarında ihale ilanı yayınlanır ve ihale, 1.07.2005 tarihinde sonuçlanır. Türk Telekom için, ulus-ötesi 4 büyük sermaye grubu teklif verir ve şirket, en yüksek teklifi veren Suudi Arabistan sermayeli Oger Telecom Ortak Girişim Grubu'na 6 milyar 550 milyon dolara satılır. İkinci büyük grup ise 6 milyar 500 milyon dolar teklif veren İtalyan sermayeli Etisalat ve Çalık Ortak Girişim Grubudur. Çalık Grubu'nun sonraki dönemlerde Türkiye'nin ikinci büyük medya grubu olan Sabah-ATV Grubu'nu satın aldığını belirtmek gerekir. Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin gerçekte bedelinin altında satıldığına ve Türkiye'nin enformasyon ve iletişim teknolojilerindeki tek kamu şirketinin yine kamu kaynaklarıyla özel bir iletişim tekeline "devredildiğine" ilişkin görüşler yaygındır. Örneğin Can Önder (2005: 1), Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin değer/maliyet hesaplarını daha önce bir dizi yolsuzluk olayına karışan Arthur Andersen Danışmanlık Şirketi'nin yaptığını ve gerçeği yansıtmadığını belirlemiştir. O kadar ki Önder, Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin 2003 yılındaki kârı 2.16 katrilyon Türk Lirası iken, özelleştirme sonucunda satın alan Oger Telecom Ortak Girişim Grubu'nun bütün bir şirketi, yaklaşık 3 yıllık kârına ve 5 taksitte satın aldığını saptamıştır. Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin özelleştirilmesi, özelleştirmenin sonuçları ile Türkiye'nin enformasyon ve iletişim teknolojileri alt yapısına yansımaları bağlamında da okunmalıdır.

Özelleştirmenin Ardından Türkiye'de Enformasyon ve İletişim Alt Yapısı

Türk Telekomünikasyon Anonim Şirketi'nin özelleştirilmesi, Türkiye'nin yalnızca enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında sahip olduğu tek ulusal şirketinin satılması ve yerine özel bir kartelin geçmesi ile değil, enformasyon ve iletişim teknolojisi alanında dışarıya bağımlılığı giderek artan bir ülkeye dönüşmesi bağlamında da dikkat çekmektedir. Şirketin satılmasının ardından bir kamu tekelinin yerine bu kez de, devlet eliyle meydana getirilen özel bir tekel ile kartel oluşumuna açık, kırılabilir bir telekomünikasyon sektörü bırakılmıştır. Türk

Telekom, enformasyon ve iletişim teknolojileri sektöründe girdiği mülkiyet yoğunlaşması ve piyasadaki egemen gücünün yanı sıra, ulusal enformasyon alt yapısına tek başına sahip olması nedeniyle de sözü edilen sektörde rekabetin oluşması önündeki temel bir engel olarak dikkat çekmektedir. O kadar ki, Telekomünikasyon Kurumu tarafından hazırlanan raporda (www.tk.gov.tr), alternatif telekomünikasyon firmalarının kiralık devreler, data hatları ve internet açısından Türk Telekom ve TT Net'e "muhtaç" hale getirildiği belirlenmiştir. Bu bağlamda, yapılan özelleştirmenin, Türkiye'de enformasyon ve iletişim teknolojileri pazarının geliştirilmesini engellediği açıktır. Özelleştirme sürecinin ardından bir diğer önemli gelişme ise, yasal düzenlemelerin Türk Telekom ve iştirakleri için boş bırakılan, daha doğru bir ifadeyle, orman yasalarına terk edilen şirketleşmiş yapısıdır. Türkiye'de, Amerika Birleşik Devletleri'nin 1996 yılındaki "**Telecommunication Act**", Avrupa Birliği'nin ise 1998 yılındaki "**Green Paper**" ile yasal olarak düzenledikleri (Michalis, 1999: 163) yakınsamaya ilişkin yasal düzenlemelerini gerçekleştirmemesinden kaynaklanan bir dizi sorunla karşılaşmaktadır. Çünkü yakınsama tek başına teknoloji ve pazar arasındaki sınırların belirsizleşmesi, eski sınırların kalkması değildir. Aksine medyada çoğulculuk, kültürel çeşitlilik, yeni mesleklerin oluşması, sosyal ve bölgesel uyum ile demokratik bir toplum anlayışının gelişmesini yakınsama belirlemektedir. Türkiye'de ise; Türk Telekom'un şirket iştiraklerine bakıldığında, medyada çoğulculuk ve kültürel çeşitlilik kavramlarını yok eden bir yapılanma gözlenmektedir. Türk Telekom, sektörün gelişmesini engelleme tehdidinin yanı sıra TT Net, Argela, Innova, Assist, IES şirketlerinin doğrudan sahibidir. Bunun yanı sıra, Avea ve yurt dışında telekomünikasyon operatörlüğü gerçekleştiren CETELL şirketlerinin kontrol hisselerine sahiptir. Argela'nın yazılım, Innova'nın bilgi ve iletişim teknolojileri, Assist TT'nin müşteri hizmetleri ve merkezi yönetimi, IES'in eğitim içerikleri, TT Net'in ise perakende seviyede internet erişim hizmeti yaptığı gözlenmektedir. Enformasyon ve iletişim teknolojilerinin alt yapısı ile söz konusu alt yapının kültürel bileşenlerini tek bir şirketin üretmesi medyada çeşitliliği sınırlandırdığı gibi daha da önemlisi kültürel çoğulculuk kavramını da yok edebilecek bir potansiyele sahiptir. Türk Telekom'a alternatif olabilecek, kablo alt yapısı vb. sektörlerin geliştirilmemiş olduğu da dikkate alındığında, "tehdit" daha da bir anlamlı hale gelmektedir. Bununla birlikte, özelleştirmenin piyasa yapısı üzerindeki etkisinin yanı sıra, tüketici üzerindeki etkileri de ele alınmalıdır. Türkiye'de, enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında pazar yapısının değişmemesine ve 2005 yılından itibaren sektörde yeni yatırımların gerçekleştirilmemesine rağmen, Türk Telekom ve 3 GSM firmasının, abone başına elde edilen net kazancı gösteren, "arpu" değerlerindeki artış olarak öne çıkmaktadır. 2005 yılındaki 13 dolardan, 2007 yılında 27 dolar seviyesine yükselen arpu (www.tk.gov.tr) değeri, aslında, tüketicinin aynı hizmet kalitesine daha fazla bedel ödemesi anlamına gelmektedir. Türkiye'nin enformasyon ve iletişim teknolojilerinde dışarıya bağımlı yapısı nedeniyle, tüketici tercihleri çoğu kez dikkate dahi alınmamakta ve döviz fiyatlarındaki değişim, tüketicinin her geçen gün daha da fazla bedel ödemesine yol açmaktadır. Türkiye'de tüketicinin alternatiflere sahip olmadığı ve iletişim teknolojileri pazarının kırılgan yapısı nedeniyle giderek tercih haklarını daha da çok kaybedeceği görülmektedir.

Sonuç

Türkiye'nin 1980'lerden itibaren, üstelik içsel dinamikleri ve ihtiyaçlarından daha çok dışsal dinamiklerin yönlendirdiği, bir dizi yapısal programla eklemelenmeye çalıştığı neo-liberalizmin, gerçekte, gelişmiş ülkelerden gelişmekte olan ülkelere doğru tek taraflı bir bağımlılık yaratan, çifte standartları içeren bir doğasının olduğu oldukça açıktır. Bu yönüyle, klasik liberalizmin "bırakınız yapsınlar" anlayışını içeren, vahşi kapitalist düzene geri dönüşü düşündüren bir dizi uygulama bulunmaktadır. O kadar ki, neo-liberal politikaların bu kez de ulus ötesi bağlamda vahşi kapitalist dönem uygulamalarını yeniden ürettiği gözlenmektedir.

Enformasyon ve iletişim teknolojisi alt yapısının küresel piyasa mantığı içerisinde yönetilmesini amaçlayan GATT, GATS, MAI (*Multinational Agreement on Investment*), TRIPS ve uluslararası tahkim gibi bir dizi politika aracı çok uluslu sermayenin hegemonyası için açık bir küresel piyasa oluşturmaktayken, gelişmekte olan ülkeler sınırlandırılmakta hatta ulus devlet giderek tasfiye edilmektedir. Enformasyon ve iletişim teknolojisi alt yapısı, ulus-ötesi düzenlemelere meşruiyet kazandıran politikalarla ticari antlaşmaların önemli bir bölümü haline getirilmekte ve gelişmekte olan ülkelere, üstelik ulusal politikaların tasfiye edildiği bir dizi düzenlemeyle sunulmaktadır. Küresel olarak yönetilen enformasyon ve iletişim teknolojileri pazarı ise, gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler arasındaki “teknolojik farkın” kapatılması bir yana giderek tek taraflı bir bağımlılık yaratacak derecede derinleştirilmektedir. O kadar ki, küresel piyasa ve çok uluslu şirketler döneminde kültürel emperyalizm ve sömürgecilğin yeniden ancak bu kez farklı bağlamlar içerisinde düşünülmesi oldukça anlamlı bir çaba olarak öne çıkmaktadır. Gelişmiş ülkelerin enformasyon ve iletişim teknolojileri alt yapısı üstünlüğünü kullanarak küresel bir kontrol mekanizması oluşturması ve gelişmekte olan ülkelerle gerçekleştirilen ticari ilişkiler, gelişmekte olan ülkelerin toprak, iş gücü ve hammadde gibi yenilenmesi zor kaynaklarının sömürsüne yol açmaktadır. O kadar ki; neo-liberal politikalar eşliğinde gelişmekte olan ülkelere serbestleşme, özgürleşme, kaliteli, hızlı, ucuz ve verimli hizmet sunumu gibi söylemler eşliğinde dayatılan uluslararası yeni birikim düzeni, küreselleşme sürecinin kuşatıcı ve sömürgeleştirici etkisini anlamlı bir biçimde gizlemektedir. Neo-liberal politikaların bir uğrağı olarak, Türkiye’nin de 1980’li yıllardan itibaren “farklı bir nehrin yatağında” yüzmeye başladığı gözlenir. Türkiye kapitalizminin bir dizi ittifak kurarak oluşturduğu “tarihsel” blokun baskısıyla “ithal ikameci sermaye birikim” modelinden, sözde “ihracata dayalı” birikim modeli ile kapitalizmin yeni birikim düzenine uydurmaya çalıştığı adımları, en az diğer alanlarda olduğu kadar, enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında da birbiri ardına yaşanan kayıplara yol açmıştır. Dünya Bankası’nın 1993 yılındaki raporunda Türkiye’ye biçilen rol, enformasyon ve iletişim teknolojilerinde ulusal yenilik yaratma ve yönetme kapasitesini kaybeden bir ülkeyi daha da görünür kılmıştır. İletişim teknolojilerinde yerli sanayisini kurmak ve geliştirmek yerine dışa bağımlılığını bir bakıma çelişkili bir süreklilik içerisinde sürdüren Türkiye, özelleştirme sonrasında ulusal enformasyon alt yapısını dahi kaybetmiştir. Özelleştirmenin ardından, bölgeler arasında varolan sayısal eşitsizlik, hizmet ulaştırılmadığı için, giderek daha da derinleşmektedir. Oysa 2003 yılında Birleşmiş Milletler’in girişimi ile bilgi toplumuna dönüşüm ile enformasyon ve iletişim teknolojileri potansiyellerinin tartışıldığı Dünya Bilgi Toplumu Zirvesi’nin “Türkiye Katkısı” özel bölümünde, enformasyon hizmetlerine erişimin gelişmiş ülkelere daha çok, gelişmekte olan ülkeler için yaşamsal bir sorun olduğu vurgulanmaktaydı. Bilgi toplumuna dönüşüm için toplumun tüm kesimlerinin evrensel hizmetlere eşit ölçüde ve eşit erişim gücüyle katılması gerektiği vurgusuna rağmen, Türkiye alt yapı hizmetlerini bir bakıma tek bir şirketin “insafına” terk etmiştir. Türk Telekom, alt yapı açısından dünyanın 13. Avrupa’nın ise 5. büyük sabit telefon operatörü olmasının dışında, Avea’nın da %81 oranındaki hissesini elinde bulundurmakla sabit ve mobil telefon, veri ve internet hizmetlerinde ülkenin geleceğini belirleme gücüne sahiptir. Üstelik diğer operatörlerin alt yapı hizmetlerinde piyasaya giriş koşullarını önemli ölçüde belirlediği de dikkate alınmalıdır. Türkiye’nin bir “bilgi toplumuna” dönüşmesi sözü edilen bütün bu etkenlerden ötürü oldukça güç görünmektedir ki, bu durum 30 Temmuz 2009’da Türkiye’nin neredeyse dünya sonuncusu olarak, “Uluslararası Telekomünikasyon Birliği – 2000” veya daha da bilinen ismi ile 3G standartlarına geçişiyle daha net ortaya çıkmıştır. Japonya’da 2001, Avrupa Birliği’nde ise 2003 yılından itibaren kullanıma sunulan hizmetler, Türkiye’de ancak 2009 yılında sunulabilmektedir. Türk Telekomünikasyon Kurumu’nun 7 Eylül 2007 yılında açtığı 3. Nesil lisans ihalesi, ihaleye tek bir operatörün katılması, diğerlerinin ise numara taşınabilirliği olmaksızın ihalelere katılmayacaklarını bildirmesi üzerine iptal edilmiştir. İkinci ihale dönemi

ancak 5 Haziran 2008 tarihinde başlamıştır. İhale süreci 2009 başında tamamlanabilmiş, Temmuz ayının sonunda da yeni hizmet dönemi başlamıştır. Türkiye bu teknolojiye Angola, Özbekistan, Ermenistan, Nijerya, Nikaragua ve Suriye'den sonra dünyanın 121. ülkesi olarak geçebilmiştir. Söz konusu standartlara geçiş dönemindeki problemlerin yanı sıra, Türkiye'nin daha da bir önemli sorunu, söz konusu standartların nasıl geliştirileceği ve yeni iletişim teknolojileri bileşenleri olan yeni medyanın nasıl yönetilebileceğidir. Türkiye için, 3G ihalesinin ardından geleneksel olarak birbirinden ayrı sektörler halinde düzenlenen hizmetlerin ortak bir platformdan verilmesi, yaygın ismi ile yakınsama (*convergenecy*), geçmişte ayrı teknoloji, piyasa veya politikalarla tanımlanan endüstriyel yapıları bir araya getiren kapasitenin yönetilebilirliğine dair önemli soruları da birbiri ardına getirecektir. Avrupa Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri'nin politika pratikleri arasında da bir dizi farklılığın gözlemlendiği, yakınsamanın nasıl yönetilebileceği Türkiye için belirgin değildir. Geçmişte birbirinden ayrı politikalarla tanımlanabilen yayıncılık ve telekomünikasyon sektörleri arasındaki sınırların giderek birbiri içerisinde erimesi yeni politikaların ve yeni kurumların hazırlanmasını dayatacaktır. Ancak, Türkiye'nin, henüz geleneksel yayıncılık sektöründe kurallarını geliştiremediği, frekans tahsislerini yapamadığı, 4756 sayılı Yasa ile değişik 3984 sayılı Yasa'da düzenlenen medya mülkiyeti ve tazminat cezalarının Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesine rağmen hükümetin yeni bir yasal düzenleme getirmemiş olduğu düşünüldüğünde, yeni medyaya dair düzenlemelerin nasıl yapılabileceği ise ayrıca tartışılmalıdır. Örneğin Türkiye, İngiltere'nin 2003 yılında gerçekleştirdiği, birbirine yakın düzenleyici otoriteleri tek bir çatı altında birleştirerek sistematik bir politika üretme kararlılığına sahip olabilecek midir? İngiltere, 2003 yılında hem geleneksel yayıncılık sektöründe hem de telekomünikasyon alt yapısında faaliyet gösteren 5 farklı düzenleyici otoriteyi^{xiv} birleştirerek "İletişim Ofisi" (Ofcom) halinde tek bir otorite altında birleştirmiştir. Türkiye'nin yayıncılık ve telekomünikasyon alanında karşılaşılabileceği bir yakınsama sürecini, sistematik politika sürecinin eşlik ettiği tek bir düzenleyici otorite ile yönetebileceğine dair bir eğilimi ise bulunmamaktadır. Radyo ve Televizyon Üst Kurumu ile Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu ve Rekabet Kurumu arasında bir koordinasyon gerçekleştirilmesi bu bağlamda anlamlı olacaktır. Türkiye'nin kapitalist sermaye birikimindeki değişime koşut olarak geçirdiği bir dizi değişim, aslında bir yanı sıra Amerika Birleşik Devletleri'nin inşa ettiği medyanın küresel yönetimi ve diğer yanı sıra ulus-üstü bir proje olarak Avrupa Birliği düzenlemeleri karşısında bir bakıma "arada kalmışlığı" dayatmaktadır. Türkiye, enformasyon ve iletişim teknolojileri alanında daha çok politika üreten değil, gelişmiş ülkelerden politika ithal eden bir ülke konumundadır. Ancak; gelişmiş ülkelerin 1980'den önce iletişim alt yapısına dair sorunlarını çözdüğü dikkate alındığında, Amerika Birleşik Devletleri veya Avrupa Birliği'nde üretilen politikaların ülkeye transfer edilmesinin anlamlı bir katkı sağlayamadığı da süregiden özelleştirme operasyonları, düzenleyici otoriteler arasında herhangi bir koordinasyonun dahi kurulmadığını ortaya çıkartan yönetmelikler içerisinden okunmaktadır. Bununla birlikte, medya politikalarının işlevleri yalnızca medya sektörünü yönetmek değildir. Medya politikaları, toplumdaki çoğulcu ve çok sesli yapının yansıtılması bağlamında ülkenin siyasi yapısını da olanca açıklığı ile sergileyen düzenlemelerdir ve Türkiye'nin bu bağlamda, medya ve demokrasi arasında köprü oluşturmaya dair önemli görevleri bulunmaktadır.

Türkiye'nin medya ve demokrasi arasındaki köprüsünü oluşturabilmesi, bilgi toplumu ve bileşenlerini, toplumun refahını yükseltmeye yönelik kullanabilmesi için harekete geçmesi gerekmektedir. Bu bağlamda Türkiye'nin iki alternatif arasında bir seçim yapması gereklidir. Türkiye'nin ilk alternatifi, bugün olduğu gibi, serbest pazar düzenlemelerini sürdürmek ve enformasyonu ticari antlaşmaların bir parçası olarak kabul etmektir. Türkiye'nin ikinci alternatifi ise, Amerika Birleşik Devletleri'nin vetosuna rağmen, otuz ülkenin onaylaması ile

Mart 2007 tarihinde yürürlüğe giren ve Unesco tarafından düzenlenen “***Convention on the Protection and Promotion of the Diversity of Cultural Expression***” sözleşmesine taraf olmayı, en azından düşünmesinden geçmektedir.

Sözleşme, taraf olan diğer ülkelerde olduğu gibi, Türkiye’ye de hem gelişmenin sömürgeleşme olmadığını yeniden hatırlatacak hem de Türkiye’nin, yayıncılığın görevleri arasında kamu hizmetinin de yer aldığını yeniden fark etmesini sağlayacaktır. Türkiye’nin enformasyon toplumu olma yolunda ilerlemesi, süregiden özelleştirme ve bilgiyi ticari meta haline dönüştürmekten değil, kamu yararını yeniden düşünmesinden geçmektedir.

Kaynakça

- Bar, F. ve Sandvig, C. (2008). "US Communication Policy after Convergence," *Media, Culture and Society*, vol. 30(4): 531-550.
- Barrett, O. B. (2006). "Cyberspace, Globalization and Empire," *Global Media and Communication*, vol. 2(1): 21-41.
- Başaran, F. (2004). "Enformasyon Toplumu Politikaları ve Gelişmekte Olan Ülkeler". *İletişim Araştırmaları* (Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Yayınları), s.7-31.
- Bondebjerg, I. ve Golding, P. (2004). "Introduction: Changing Media – Changing Europe: Interdisciplinary and Dynamic Research Agenda." *European Culture and the Media: Changing Media – Changing Europe Series içinde*. Editör, Ib Bondebjerg ve Peter Golding. Volume 1. Bristol: Intellect Books, s. 9-19.
- Christou, G. ve Simpson, S. (2007). "Gaining a Stake in Global Internet Governance: The EU, ICANN and Strategic Norm Manipulation," *European Journal of Communication*, vol. 22(2): 147-164.
- Collins, R. (2006). "Internet Governance in the UK," *Media, Culture and Society*, vol. 28(3): 337-358.
- Cooke, L. (2007). "Controlling the net: European Approaches to Content and Access Regulation," *Journal of Information Science*, vol. 33(3): 360-376.
- Geray, H. (2002). *İletişim ve Teknoloji: Uluslararası Birikim Düzeninde Yeni Medya Politikaları*. Ankara: Ütopya Yayınevi.
- Golding, P. (2003). "Küresel Köy mü, Kültürel Yağma mı?" *Kapitalizm ve Enformasyon Çağı: Küresel İletişim Devriminin Ekonomi Politikası içinde*. Der. Robert McChesney, Ellen Meiksins Wood, John Bellamy Foster, çev. Nil Senem Çingra, Erhan Baltacı, Özge Yalçın, Ankara: Epos Yay., s. 85-100.
- Humphreys, P. (2002). "Europeanization, Globalization and Policy Transfer in the European Union: The Case of Telecommunications," *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*, vol. 8(3): 52-79.
- Kazgan, G. (2002). *Tanzimattan 21. Yüzyıla Türkiye Ekonomisi*. İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Livingstone, S., LUNT, P. ve Miller, L. (2007). "Citizens, Consumers and the Citizen – Consumer: Articulating the Citizen Interest in Media and Communications Regulation," *Discourse & Communication*, vol. 1(1): 63-89.
- Michalis, M. (1999). "European Broadcasting and Telecoms: Towards a Convergent Regulatory Regime?" *European Journal of Communication*, vol. 14(2): 147-171.
- Önder, C. (2005). "Türk Telekom'un Özelleştirilmesi: İslami Sermaye Üzerine, İtalyan Sosu," <http://www.sendika.org>
- Picard, V. (2007). "Neo Liberal Visions and Revisions in Global Communication Policy From NWICO to WSIS," *Journal of Communication Inquiry*, vol. 31(2): 118-139.
- Puppis, M. (2008). "National Media Regulation in the Era of Free Trade: The Role of Global Media Governance," *European Journal of Communication*, vol. 23(4): 405-424.

Raboy, M. (2002). "Media Policy in the New Communications Environment." *Global Media Policy in the New Millenium içinde*. Der., Marc Raboy. Luton: University of Luton Press. s. 3-16.

Schiller, D. (1999). *Digital Capitalism: Networking the Global Market System*. Chambridge: MIT Press.

Schiller, D. (2006). "İletişim ve Kriz: Enformasyona Dayalı Kapitalizm ve Kontrol Devleti," *İletişim Kuram ve Araştırma Dergisi*, (Gazi Üniversitesi İletişim Fakültesi Yayınları), sayı 23: 27- 40.

Schneider, V. (1997). "Different Roads to the Information Society? Comparing U.S and European Approaches from a Public Policy Perspective." *The Social Shaping of Information Superhighways içinde*. Der., Herbert Kubicek, Robin Williams ve William H. Dutton. Frankfurt: Campus Verlag Press, s. 339-357.

Simpson, S. (2005). "Telekomünikasyonda Pazarın Serbestleşmesi ve Avrupa Birliği Düzenleme Çerçevesinin Doğuşu: Yapısal Değişim ile Ulusal ve Avrupa Düzeyleri Arasındaki Etkileşim." *Avrupa Birliği ve Türkiye'de İletişim Politikaları: Pazarın Düzenlenmesi, Erişim ve Çeşitlilik içinde*. Der., Mine Gencil Bek ve Deirdre Kevin. Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi, s. 37-75.

Şenes, F. (2004). "Sermaye Birikiminin Çelişkili Sürekliliği Türkiye'nin Küresel Kapitalizmle Bütünleşme Sürecine Eleştirel Bir Bakış." *Neoliberalizmin Tahribatı: 2000'li yıllarda Türkiye içinde*. Der., Neşecan Balkan, Sungur Savran. İstanbul: Metis Yayınları, s. 9-44.

Törenli, N. (2005). "Türkiye'de Telefon Haberleşmesi Alanında Yaşanan Dönüşüm: Neo Liberal Politikalar Eşliğinde Ulus Devletin Elinden Alınan Politika Araçları," *Kültür ve İletişim*, cilt 8(1): 11-40.

Wheeler, M. (2002). "Tuning into the New Economy: The European Union's Competition Policy in a Converging Communications Environment," *Convergence: The International Journal of Research into New Media Technologies*, vol. 8(3): 98-116.

Winseck, D. (2002a). "Netscapes of Power: Convergence, Consolidation and Power in the Canadian Mediascape," *Media, Culture & Society*, vol., 24: 795-819.

Winseck, D. (2002b). "Wired Cities and Transnational Communications: New Forms of Governance for Telecommunications and the New Media." *Handbook of New Media içinde*. Der., Leah A. Lievrouw ve Sonia Livingstone. London: Sage, s. 393-410.

İnternet Kaynakları

<http://www.bilgitoplumu.gov.tr/yayin/TUENA – RAPOR.pdf>

<http://www.internetworldstats.com> (a). "Internet Usage Statistics: The Internet Big Picture. World Internet Users and Population Stats". 14.04.2009

<http://www.internetworldstats.com> (c). "Internet Users in the European Union". 14.04.2009

<http://www.internetworldstats.com> (d). "Internet Usage in the European Union Candidate Countries". 14.04.2009

<http://www.tk.gov.tr/Türk Telekom'un Özelleştirme Süreci ve Sonrasındaki Gelişmeler ve Sektöre Etkileri. Hazırlayanlar: M. Kasım Cantekinler, A. Deniz Çaycı, Özlem Daşdemir, Faruk Yayla, Ramazan Yılmaz.>

Notlar

ⁱ Özellikle söz konusu iddia, internete dair politika çalışmalarının yalnızca DNS (Alan Adı Sistemi) ve ICANN (Internet yönetiminde kabul edilen isimler ve sayılara dair şirket) ile sınırlandırılmasına yol açmakta ve ulusal internet yönetimini yine söz konusu alanlarla sınırlandırmaktadır.

ⁱⁱ Üçüncü Dünya ülkeleri

ⁱⁱⁱ Haluk Geray (2002: 80), AT & T şirketinin yedi ayrı bölgeye ayrılmasıyla aslında yeni bir tekelin bu kez de Bell şirketinin tekelinin oluştuğunu belirler. Dönem içerisindeki egemen görüşe göre, AT&T'nin yerel ve uzun mesafe hizmetlerinde evrensel hizmetten kaynaklanan yükümlülüğü gereği uluslar arası telefon görüşmelerini yüksek tutarak diğer hizmetlere yönelik çapraz sübvansiyon yaptığını inanılmaktaydı.

^{iv} Bununla birlikte, 1987 tarihinde yürürlüğe giren Avrupa Tek Senedi gereğince başlatılan Topluluk "iç pazarını" oluşturma programı ile telekomünikasyon sektöründe standartlarının sağlanması ve uluslararası arenada Avrupa ortak polarizasyonunun belirlenmesi hedeflenmiştir. Aynı yıl yayınlanan Yeşil Kitap ile telekomünikasyon hizmetleri ve cihazlarda ortak bir pazar anlayışının geliştirilmesi amaçlanmıştır.

^v Roma Sözleşmesinin özellikle 90(3). , 100. ve liberalleştirme programının izlenmesi bağlamında 97. maddeleri örnek olarak verilebilir.

^{vi} Tİ'ler giderek bağımsızlaşıp pazar yeni işleticilere serbest rekabet olanağı verecek biçimde açılmaya başlandıktan sonra, pazara girenlerin evrensel hizmet yükümlülüğünün maliyetini paylaşmasını düzenleyecek olan ilkelerin açıkça belirlenmesi gerekli olmuştur. Bölgesel/küresel telekomünikasyon hizmeti pazarlarının oluşmasının önkoşullarından birisi rekabetin benimsenmesidir. Tİ'lerin eşit koşullarda rekabet edebilecekleri bir ortamın yaratılması, aynı zamanda ülke evrensel hizmet yükümlülüklerinin karşılanabilirliğini varsaymaktadır (www.tubitak.gov.tr).

^{vii} Özelleştirme eğiliminin artarak devam etmesi, yeni medya ve iletişim teknolojileri alanında yurttaş yerine tüketici tercihi öne çıkartan politika yapma eğilimi vb.

^{viii} O kadar ki, Avrupa Birliği içerisinde internet kullanım ortalaması %60,7 iken, dünyanın geri kalan bölgelerindeki ortalama %20,5 dir.

^{ix} Avrupa Birliği yeni medya ve iletişim teknolojileri alanına çoğu kez işsizliği azaltan, alandaki artan rekabetin sektörde düzenli bir gelişmeye yol açacağı ve internetin akademik bir araştırma alanı olarak da kurumsallaşabileceği varsayımlarına dayanmaktadır.

^x Enformasyon yazılım uygulamaları, ağ standartlarının geliştirilmesi, ara bağlantılar ve gönderim protokolleri ve tüm süreci hem işletecek hem de kullanacak olan insan gücü vb

^{xi} 2003 yılı toplantısı ise, Amerika Birleşik Devletleri'nin küresel hegemonyasına tanık olmuştur. 176 ülkeden 11.000 katılımcı ile gerçekleşen toplantıya, 50 ülke cumhurbaşkanı, başbakan veya eski başkan düzeyinde, 82 bakan ve 26 delegasyon başkanının yanı sıra çok uluslu şirketler, sivil toplum kuruluşları ve uluslar arası organizasyonlardan da geniş bir katılım sağlanmıştır.

^{xii} Dolowitz ve Marsh'ın (aktaran Humphreys, 2002: 53) ifadeleri ile politika transferi; eski veya yeni bir siyasal sistem içerisindeki düşünceler, kurumlar, kurumsal düzenlemeler ve konu üzerindeki bilgi birikiminin diğer bir siyasal sistem tarafından politikaların geliştirilmesinde kullanılmasıdır.

^{xiii} Makalenin bu kısmında yer alan "sözde" kelimesi akademik jargona uymamasına rağmen Adalet ve Kalkınma Partisi iktidarının uygulamaları ile Avrupa Birliği özelinde batılılaşma ve çağdaş uygarlığa ulaşma idealinden ne kadar da uzaklaşıldığını vurgulamak amacı ile kullanılmıştır. Böylesi bir süreç, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin, Amerika Birleşik Devletleri'nde ki Rogers & Peppers Danışmanlık Şirketi'ne hazırlattığı ve Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe giren 2006 – 2010 yılları Bilgi Toplumu Stratejisi ve Eylem Planı politikasında daha da bir görünür kılınmıştır. Örneğin siyasa içerisinde yalnızca bir bilgisayar sahibi olarak bütün hayatı değişen Sencer Ailesi, muhafazakâr ve demokrat bir siyasal kimliği resmi söylemi haline getiren AKP'nin, "fırsatçı" bir aile tasarımı arayışını da yansıtmaktadır.

^{xiv} Independent Television Commission (ITC), The Broadcasting Standards Commission (BSC), The Radio Authority (RA), The Radiocommunications Agency, Office of Telecommunications (OFTEL).